

катъ неприятеля като въ клѣщи и почватъ неговото поголовно избиване. Всички сж въ възторгъ. Отдавна Каймакъ-Чаланъ не е виждалъ подобно тържество. Победата се носи като нестихващо ура по всички чукари, а сломения неприятелъ, изнемогващъ отъ върнитѣ удари на сливенци, удари въ панически бѣгъ, като оставя по пътя на бѣгството си десятки трупове. Едва ли се отърватъ два възвода отъ дветѣ роти.

Мощно ура огласи, окървавенитѣ отъ жестоката борба, скалаци и заглуши ревътъ на неприятелската артилерия. Тоя викъ на подемъ и тържество се чу отъ всички около Каймакъ-Чаланъ. Той влѣ нови сили въ изтерзанитѣ души на борцитѣ.

— Дръжте ги! Удряйте! Мушете! Напредъ! Ура! Ура! — и присипналитѣ и засъхнали гърла на победителитѣ сливенци викатъ и съ невѣроятенъ устремъ застигатъ обѣрканитѣ нападатели и почва невиджданото до сега бѣсно мушкане. Отъ ножоветѣ на пушкитѣ струятъ кърви, защитниците сж опръскани отъ кръвъ. Долътъ е постланъ съ трупове, между които и на двама срѣбски офицери. Жалостния гласъ на единия още кънти въ ушитѣ ми.

— Милость, брачо! . . . Милость!

Въ тая страшна вихрушка, кой чува и кой вижда? Остървението отъ дълго спотайвано чувство на умраза, отнема всѣкаква милость и опустошава душата. Може ли да се вика за помощъ въ пустиня, да се иска милость отъ пустиннитѣ стихии?!

Капитанъ Инзовъ става пакъ пълень господарь на своята чука и той бърза да заеме съ ротитѣ си изпразненитѣ отъ неприятеля окопи и отъ тѣхъ да преследва ония, които сж се спасили отъ острия ножъ на неговитѣ храбри сливенци.

Ротитѣ сж стопени до взводове. За командири сж назначени вече оф. кандидати и подофицери. Всички началници сж излѣзли отъ строя. Дружината, макаръ и победителка, е въ пълень разплохъ и капитанъ Инзовъ, разбирайки какво му предстои, иска да му се изпрати организирана поддръжка, за да бжде задържана придобивката отъ неприятелскитѣ окопи.

Часътъ е единъ. Мъглата се дигна малко надъ чукаитѣ. Капитанъ Инзовъ обикаля своитѣ орѣдѣли бойци